

rasofessed ollid hommiko korjatud ja ärra södud, louneks polnud keddagi teada. Wiimaks näggi naese tulleswad, agga kurwema näoga, kui minnes olli olnud; wiimne lotus olli lõpnud. Mardi meel jäi weel halledamaks, südda läks nõdraks, tousis üles, läks, wöttis laudelt wanna piibli ramato, mis issa-issast jänud, ja mis ta ainus warra, ja tahtis seält omma närtsind hingele kinnitust wotta.

Kui ta monned read Matteusse ramato Gdamat peatükki olli luggenud, astus ta wanna naene tuppa, tahtis kül omma murrenäggo lahkeks ja rõõmsaks tehha, ja monne sanna kõnnelda, agga ei suutnud: silma wessi ja tühjad käed pannid kele kinni. Wanna-issake moistis kül ärra, et küllast rikka mehhe käest ühtige polnud sanud, sirutas temmale wärrisewa käe, pigistas ta kät, nago olleks tahtnud tedda sega kinnitada, sanna ei ta sanud suust. Siis ta lugges piibliist waljo healega Issanda Jesusse sannad: „Arge murretsege omma

ello eest, mis teie peate söma, ja mis teie peate joma, egga omma ihho eest, mis teie peate selga panema. Eks ello ennam olle, kui toidus, ja ihho ennam kui riided? Pange tähhele linnud taewa al: nemmad ei külwa egga leika, egga panne kokko aitade sisse, ja teie taewane Issa toidab neid. Eks teie olle paljo üllemat kui need? — Ja mis murretsete teie riette pärrast? Pange tähhele lillekessed wälja peäl, kuidanemmad kaswawad! nemmad ei te tööd egga kehra. Agga minna ütlen teile (ütleb Jesus), et Salomonki keige omma au sees ep olle mitte nenda olnud ehhitud, kui üks neistsinnastsist. Kui nüüd Jummal rohto wälja peäl, mis tänna on, ja home ahjo wissatakse, nenda ehhitab, eks siis paljo ennam teid, teie nõdrauskliffud?“